

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 015583 15 Uvp
Banjaluka, 01.03.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Smiljane Mrše predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Strahinje Ćurkovića članova vijeća, uz učešće Sanje Oraščanin zapisničara, u upravnom sporu po tužbi N. T. iz P., zastupan po punomoćnicima M. D. i D. Z., advokatima iz P. (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj 16-03/4-1-3-560-1521/2012 od 06.10.2014. godine, tuženog Ministarstva ..., u predmetu utvrđivanja svojstva ratnog vojnog invalida i prava na ličnu invalidninu, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 015583 14 U od 28.09.2015. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 01.03.2018. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je kao neosnovana tužba protiv uvodno označenog akta tuženog kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Odjeljenja za ... Opštine P. broj 03-560-108/09 od 25.10.2012. godine i istovremeno u postupku revizije to rješenje poništeno i tužiocu priznato svojstvo ratnog vojnog invalida (RVI) VIII kategorije sa 40% invaliditeta po osnovu povrede zadobijene u toku vršenja vojne dužnosti kao pripadnik Vojske Republike Srpske (VRS), sa pravom na ličnu invalidninu u pripadajućem procentu, počev od 01.09.2012. godine pa nadalje. Tim prvostepenim rješenjem je tužiocu priznato svojstvo RVI, VII kategorije sa 50% invaliditeta, po osnovu pogoršanja bolesti zadobijene vršeći vojne dužnosti u VRS, sa pravom na ličnu invalidninu u pripadajućem procentu.

U obrazloženju te presude nižestepeni sud navodi da je ispravno tuženi u postupku po žalbi i vršeći reviziju u smislu odredbe člana 98. i u vezi sa članom 99. Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca Odbrambeno-otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 134/11, 9/12 i 40/12, u daljem tekstu: Zakon o pravima boraca), kao osnov za činjenično utvrđenje prihvatio nalaz i mišljenje drugostepene ljekarske komisije broj 787/14 od 02.10.2014. godine, koji da je potpun, jasan i dovoljno obrazložen, da iz istog nesporno proizlazi da tužilac nema medicinsku dokumentaciju u prilog oštećenja definisanih tačkom 178 (paraliza abducens-a ili trohlearis-a) i tačkom 188 (izolovano nekompezovano oštećenje vestibularnog aparata) Liste procenata vojnog invaliditeta („Službeni glasnik RS“ broj: 22/93, u daljem tekstu: Lista), da za oboljenje definisano tačkom 230 b) Liste (klinički utvrđeni neurotski poremećaji-teški)

ima samo jedan nalaz neuropsihijatra iz 1991. godine i nalaz kontrolnog pregleda iz 1992. godine, pa da je pravilno zaključeno da u odnosu na navedena oštećenja organizma i oboljenja nema kontinuiteta u liječenju ili praćenju od strane psihijatra u poslijeratnom periodu, niti je tužilac u vezi s tim priložio traženu medicinsku dokumentaciju, zbog čega da nema osnova za ocjenu invaliditeta po navedenim ocjenskim tačkama. Zbog navedenog, mišljenje tužioca da je ljekarska komisija trebala primijeniti odredbe člana 7., 8. i 9. Pravilnika o radu ljekarskih komisija za ocjenu vojnog invaliditeta („Službeni glasnik RS“ broj 100/12, u daljem tekstu: Pravilnik o radu), te ga uputiti da izvrši pregled u specijalističkoj zdravstvenoj ustanovi - neuropsihijatriji, pa tek onda cijeniti procenat vojnog invaliditeta, je bez osnova i paušalan, jer je tužilac imao mogućnost od 1995., odnosno 1996. godine da takav pregled obavi, što nije učinio i što ukazuje da je zaključak drugostepene ljekarske komisije pravilan. Proizlazi da je nalaz sačinjen u skladu sa članom 5. stav 2. Pravilnika o radu o radu zbog čega i nisu ostvareni razlozi iz odredbe člana 10. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) za poništenje osporenog akta.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac osporava njenu zakonitost zbog povrede zakona i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Navodi da mu je rješenjem od 28.10.1994. godine utvrđen status RVI, VI grupe sa 60% vojnog invaliditeta po osnovu povrede koji status mu je bio potvrđen i rješenjem od 06.07.2009. godine. U postupku revizije tog rješenja isto je ukinuto i predmet vraćen na ponovni postupak, kada je došlo do umanjenja stepena oštećenja organizma, što je apsurdno s obzirom da mu se u tom periodu zdravlje pogoršalo, pa je nejasno zbog čega mu je sada utvrđen status RVI VIII kategorije sa 40% vojnog invaliditeta. Ukazuje da je u toku postupka upućen na ljekarski pregled nakon kojeg je komisija i sačinila sporni nalaz i mišljenje, u kojem je konstatovana njegova povreda glave i uha od jake detonacije mine, kada je zadobio rasjekotinu na glavi i krvarenje iz lijevog uha, te posljedično njegovo depresivno reaktivno stanje i potpuno oštećenje sluha. Zbog toga smatra da se u obzir trebalo uzeti teško socijalno i ekonomsko stanje u kojem živi boračka i penzionerska populacija, kao i mogućnosti liječenja, pa da ga je trebalo uputiti na pregled u specijalističku ustanovu da obavi preglede kod otorinolaringologa i neuropsihijatra i da se utvrdi njegovo zdravstveno stanje, pa tek onda da se izvrši ocjena njegove invalidnosti. Smatra da je zbog svega navedenog činjenično utvrđenje pogrešno i nepotpuno i da je na isto pogrešno primijenjeno materijalno pravo. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači tako da se tužba uvaži i osporeni akt poništi ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovno suđenje. Zatražio je i troškove postupka za sastav zahtjeva u ukupnom iznosu od 1.125,00 KM prema dostavljenom troškovniku.

Tužena strana u odgovoru na zahtjev navodi da su svi navodi tužioca već razmatrani prilikom donošenja osporenog akta, a i od strane suda povodom pokrenutog upravnog spora, pa predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev na osnovu odredbe člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise ovog upravnog spora, a i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Osporeni akt, u činjeničnom smislu zasnovan je na nalazu i mišljenju drugostepene ljekarske komisije broj 787/14 od 02.10.2014. godine koji je sačinjen na osnovu neposrednog pregleda tužioca, uvida u spis predmeta i raniju, a i medicinsku dokumentaciju pribavljenu u toku postupka, odnosno nalaz audiograma od 21.10.2012. godine, čije pribavljanje je

naloženo u pozivu za komisiju od 12.10.2012. godine. U nalazu je konstatovano da je tužilac učesnik VRS od 19.01.1991. do 24.01.1996. godine sa prekidima, te da je 15.10.1991. godine (uvjerenje o povređivanju) povrijeđen od jake detonacije mine koja je pala u neposrednoj blizini kada je zadobio povredu glave i uha - rasjekotinu na glavi i krvarenje iz lijevog uha, da nema medicinske dokumentacije o neposrednom zbrinjavanju nakon povređivanja, a prva medicinska dokumentacija da je nalaz neuropsihijatra od 23.10.1991. godine sa dg. „depresivno reaktivno stanje“ i audiogram od 28.10.1991. godine sa dg. „obostrano perceptivno oštećenje sluha“ sa strmim padom krivine od 60-70 db, kontrolni audiogram od 06.11.1991. godine, gdje je navedeno „akustična trauma“, da su audiogrami ponavljani 1992. i 1993. godine, a da je zadnji urađen 21.10.2012. godine po kojem binauralni gubitak sluha po Fowleru iznosi 83,75%. Shodno tome cijeni se po tački 174 a) Liste - 40% trajno, po osnovu gubitka sluha nakon povređivanja. U odnosu na psihičko oboljenje konstatuje se da iz perioda učešća u VRS postoji jedan nalaz iz 1991. godine i nalaz kontrolnog pregleda iz 1992. godine, da nema kontinuiteta u liječenju ili praćenju od strane psihijatra, niti u poslijeratnom periodu, a ni nove medicinske dokumentacije, pa je zaključeno da nema osnova za ocjenu vojnog invaliditeta po osnovu tog oboljenja, a ni po tački 178 i 188, jer nema medicinske dokumentacije u prilog oštećenja definisanog ovim tačkama.

Prema navedenom, po ocjeni ovog suda, drugostepena ljekarska komisija je dajući nalaz i mišljenje u pogledu stepena oštećenja organizma tužioca, a po osnovu povrede zadobijene u vršenju vojne službe, dala dovoljno jasno i potpuno obrazloženje na sve okolnosti koje su sa medicinskog stanovišta bitne za odlučivanje o statusu i o pravima tužioca. To se prije svega odnosi na razliku nalaza u pogledu ranije ocjene po osnovu oštećenja organizma iz tačke 174 i oboljenja iz tačke 178, te tačke 230 b), jer je prema nalazu od 27.12.1996. godine tužilac cijenjen po pomenutim ocjenskim tačkama, iako u spisu nema nikakve medicinske dokumentacije o oštećenju organizma, a ni o liječenju po osnovu psihičkog oboljenja iz tačke 230 b), jer posljednji nalaz neuropsihijatra datira iz 1992. godine. Tužilac nije argumentovano osporio navedeno utvrđenje, već samo navodi da ga je trebalo uputiti u specijalističku zdravstvenu ustanovu da pribavi nove nalaze i da se utvrdi njegovo zdravstveno stanje. Takva mogućnost propisana je u odredbi člana 9. stav 2. Pravilnika o radu, ali potrebu za tim određuje ljekarska komisija, koja je u konkretnom slučaju zbog nedostataka medicinske dokumentacije od tužioca zatražila da dostavi dopunu dokumentacije, odnosno da dostavi dokumentaciju o dosadašnjem liječenju usljed povrede sluha i po osnovu neurotskog oboljenja, kao i novu kontrolnu medicinsku dokumentaciju i novi nalaz ORL specijaliste sa audiometrijom, što je i po ocjeni ovog suda pravilno, jer je u skladu sa članom 9. stav 1. toga pravilnika. S obzirom da tužilac nije dostavio traženu dokumentaciju već samo novi audiogram, proizlazi da nije dokazao postojanje psihičkog oboljenja, a ni oštećenja organizma iz navedenih ocijenskih tačaka, to i nije bilo osnova za upućivanje na pregled u specijalističku zdravstvenu ustanovu, na čemu tužilac insistira.

Zahtjev za vanredno preispitivanje se ne može podnijeti iz razloga pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kako to proizlazi iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa navode zahtjeva istaknute na tu okolnost, ovaj sud ne nalazi za potrebno da posebno obrazlaže.

Kod takvog stanja stvari, a kako ni ostali navodi zahtjeva nisu od uticaja na zakonitost pobijane presude, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija na osnovu odredaba člana 40. stav 1. tog zakona.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjev odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49.a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj: 58/03-61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Zapisničar
Sanja Oraščanin

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić